

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ

- 1 Ἀπήειν ποτὲ ἐς Θετταλίαν· ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ πρὸς ἄνθρωπον ἐπιχώριον· ἵππος δέ με κατήγε καὶ τὰ σκεύη καὶ θεράπων ἠκολούθει εἰς. ἐπορευόμεν οὖν τὴν προκειμένην ὁδόν· καὶ πῶς ἔτυχον καὶ ἄλλοι ἀπιόντες ἐς Ὑπατα πόλιν τῆς Θετταλίας, ἐκεῖθεν ὄντες· καὶ ἀλῶν ἐκοινωνοῦμεν, καὶ οὕτως ἐκείνην τὴν ἀργαλέαν ὁδὸν ἀνύσαντες πλησίον ἤδη τῆς πόλεως ἦμεν, καὶ γὰρ ἠρόμην τοὺς Θετταλοὺς εἶπερ ἐπίστανται ἄνδρα οἰκοῦντα ἐς τὰ Ὑπατα, Ἰππαρχον τοῦνομα. γράμματα δὲ αὐτῷ ἐκόμιζον οἴκοθεν, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ. οἱ δὲ εἰδέναί τὸν Ἰππαρχον τοῦτον ἔλεγον καὶ ὅποι τῆς πόλεως οἰκεῖ καὶ ὅτι ἀργύριον ἰκανὸν ἔχει καὶ ὅτι μίαν θεράπαιναν τρέφει καὶ τὴν αὐτοῦ γαμετὴν μόνας· ἔστι γὰρ φιλαργυρώτατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγεγόνειμεν, κῆπός τις ἦν καὶ ἔνδον οἰκίδιον ἀνεκτόν, ἔνθα ὁ Ἰππαρχος ὤκει.
- 2 Οἱ μὲν οὖν ἀσπασάμενοί με ὤχοντο, ἐγὼ δὲ κόπτω προσελθὼν τὴν θύραν, καὶ μόλις μὲν καὶ βραδέως, ὑπήκουσε δ' οὖν γυνή, εἶτα καὶ προῆλθεν. ἐγὼ μὲν ἠρόμην εἰ ἔνδον εἶη Ἰππαρχος.
 Ἐνδον, ἔφη· σὺ δὲ τίς ἢ τί βουλόμενος πυνθάνη;
 Γράμματα ἦκω κομίζων αὐτῷ παρὰ Δεκριανοῦ τοῦ Πατρέως σοφιστοῦ.
 Μεῖνόν με, ἔφη, αὐτοῦ, καὶ τὴν θύραν συγκλείσασα ὤχετο εἴσω πάλιν· καὶ ποτε ἐξελθοῦσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν. καὶ γὰρ δὲ παρελθὼν εἴσω ἀσπάζομαι αὐτὸν καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα.